

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danskeren 1

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danskeren 1", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 64. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1848_941-txt-shoot-idm3442.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Danskeren.

Et Ugeblad.

1848. Onsdagen den 19de April. Nr. 5.

Tydskerne falske Rygter om Dronningen og de Danske.

En meget god Ven ad mig, en grundærlig Dannemand, som boer paa Landet, men har før kiendt Kiøbenhavn paa en Prik, baade med dens Lys og Skygge, sendte mig nylig et meget alvorligt Brev, hvoraf jeg saae, han var blevet vild i, hvad han skulde tænke om det *Danske Riges Hovedstad*, hvorfra han, mellem saamange andre, dels meget overdrevne og dels rædsom forvirrede Rygter, ogsaa havde hørt det Rygte, at Dronning *Caroline Amalie* skulde være almindelig *forhadt* og udsat for alskens Ulæmpe. Dette finder Dannemanden med Rette gyseligt at tænke paa, men at han ikke finder det ganske utroligt, men tænker, man burde dog itide skamme *Kiøbenhavnerne* dygtig ud, blot fordi et saadant vanskabt og vanærende Rygte kunde fødes og taales og trives midt imellem dem, deraf seer jeg, han er blevet vild i det, men deraf seer jeg ogsaa, at det vil være min Pligt, saavel mod *Kiøbenhavnerne*, som mod *Dronningen* og *Danmark*, at tage Bladet fra 66Munden om et Rygte, som jeg under andre Omstændigheder vilde finde det en Skam for det *Danske* Navn blot at nævne, og som jeg derfor hidtil kun har betragtet og affærdiget med den dybeste Foragt.

Ja, nu vil jeg tage Bladet fra Munden og sige det høit: dette Rygte er et af de *Grundfalske*, som vi endnu i Kiøbenhavn kun har alt for mange aabenbare og hemmelige *Tydskere* og især *Tydskerinder* til at udsprede, for, om mueligt, at gjøre *Danskheden* mistænkt hos vor elskelige Dronning, og for at gjøre den *Danskeste* Dronning, vi har havt siden Dronning *Margrethe*, mistænkt hos os, og endelig for at gjøre os Danske, om mueligt, endnu mere forhadte og foragtede i Tydskland, som ikke blot et *hovedløst*, men ogsaa et *hjerteløst* Folk, af hvem man ikke kunde vente andet end den grusomste Ubillighed og den sorteste Utaknemmelighed.

Vi Danskere er af Naturen til daglig Brug meget for godtroende, og derfor varede det noget, inden det faldt mig ind, at det vanskabte og vanvittige Rygte var af Tydsk Fabrik, da mig syndes, Tydskerne imellem os dog vel, indtil videre, maatte holde sig i Skindet, og selv da man offenlig gjorde opmærksom paa de mange falske Rygter, der umuelig kunde være af *Dansk*, maatte nødvendig være af *Tydsk* Oprindelse, saa nølede jeg dog med at skrive Rygtet om vort *Had* til den Elskværdigste af moderlige Dannekvinder paa Tydskerne Regning, der uden 67det var baade stor og slem nok, og jeg tænkte heller, det maatte vel være kommet med en eller anden Extrapost fra Helvede.

Den første Anledning til, at der gik et Lys op for mig, var da, at forleden Dag kom der en ubekendt Dame op til mig, bestak mig strax med en Gave til de Fattige, og rykkede saa i dybeste *Anonymitet* frem med sit *Ærinde*, og med et *aabent* Brev til mig fra en *forne* Dame, med et *Høitydsk* Motto om Mennesker som *Løver* og *Tigre*, og hun gav mig ikke engang Brevet, men læste det kun op for mig, som det er Skik hos Diplomatene, og Omkvædet, baade mundtlig og skriftlig, var den sorte Utaknemmelighed og det djævelske *Had*, hvormed man i *Kiøbenhavn* giengjældte Dronningens himmelske Kiærlighed og utallige Velgierninger, og Manelsen udgik til mig om dog endelig at formilde de Danske *Tigre*, eller, da det sagtens var umuligt, at bede de *liberale Folkeledere* at dæmpe Mængdens Raseri, saa det dog ikke skulde gaae til Yderligheder !

Jeg har, som man vel veed, Ord for at være galant imod *Damerne*, og jeg hørde virkelig taalmodig paa det Altsammen, og var troskyldig nok til at tænke, det var maaskee dog ret godt meent, skjøndt det var umaadelig pjattet baade tænkt og sagt og gjort, saa jeg nøiedes med at forsikke Damen, at baade hun og den anden Dame var meget *falsk* underrettet, da Dronningen var ikke blot meget sikker, men meget elsket iblandt os, og at jeg altsaa umulig enten kunde bede Liberale eller Conservative om at tale en Sag, der talde for sig selv til alle Danske, ja, til alle menneskelige Hjerter. Tilsidst kunde jeg dog ikke bare mig for at lægge til: jeg veed det nok, der er og har længe været en "Clique" i Byen, snarere for høit oppe end for lavt nede, som selv taler ilde om den Ophøiede og skylder Byen for det. Saasart jeg imidlertid kom til at

betænke mig paa dette og meget andet, da kunde jeg umulig tvivle derom, og nu maa jeg ikke længer tie med det, at det er *Tydskerne*, har altid været *Tydskerne* og deres Eftersnakkere og Eftersnakkerinder, som har bagtalt de *Danske* for *Dronningen* og *Dronningen* for de *Danske*, saa her viser det sig vel allerklarest, at al vor Fortræd er Tydsk, og at det bliver aldrig godt i Danmark, før alle Tydskerne gjør os hvad de kalder den uslukkelige Skam og den ubodelige Skade at *forlade* os, hvortil de nu har den ønskeligste Leilighed og den meest paatrængende Tilskyndelse, da ikke blot vi trænger til at blive skilt ved dem, men *Schleswig-Holstein* og hele det store *Tydske Fædreland* vist trænger høilig til flere *Folk*, siden de endelig vil have en Slump *Danskere* med, og da der endelig dog vel for *Tydskere* maa være ganske anderledes "sort og rødt *gyldne*" Udsigter, baade til Storværk og Stortalenhed, baade til Rigdom, Magt og Ære, i det store, 69lange, brede, bjergfulde, englewise og sprænglærde, fromme og dydige *Tydskland*, end i det lille, snevre, jævne, i alle *Høitydskernes* Øine platte, flaue, dorske og derhos gruelig lastefulde, barbariske, umenneskelige *Danmark*. Skal det være *Ædelmodighed*, der driver Tydskerne til endnu længer at tage sig af vor Opdragelse, da er det hvad en af deres praktiske Philosopher har kaldt en *Dyd*, der ved *Overdrivelse* bliver til en *Last*, og det saameget mere, som de nu aabenbar kun faaer Skam til Takke, da vi nu er alle enige om at skrive alle de *falske* Rygter, hvormed man daglig stræber, snart at ængste, snart at ophidse og altid at beskæmme det *Danske Riges Hovedstad*, paa deres, paa vore slemme Tydske Giæsters Regning, som er blevet rasende over, at vi Danske ikke længer vil lade dem raade for Alting i Huset!

Jeg veed det jo nok, at alle vore *Tydske* Giæster, med een Mund og med frysende Vrede, vil nægte, at det falske Rygte om vort Had til *Dronningen* og om *Dronningens* Usikkerhed i vor Midte, er kommet fra *dem*, og de vil paastaae, derfor at kunne paa staaende Fod af "den rene Fornuft" fremlægge det allergrundigste, uigiendriveligste Beviis, da Rygtet jo netop angiver *Dronningens* gruelige *Kiærlighed* til sine *Nærpaarørende* for *Grunden* til vort brændende Had, hvad jo dog umulig kunde falde *Tydskerne* ind.

Hertil maa jeg imidlertid svare, at forsaavidt jeg 70kiender den Tydske Tankegang om "*Kiærlighed* til *Næsten*," da gaaer det efter den meget godt an at lade det skorte med *Kiærligheden* paa de *Nærmeste*, naar man kun paa den anden Side udstrækker den til de *Allerfjerneste*, selv til dem, man aldrig har hørt tale om og er sikker nok paa aldrig at møde i denne Verden; men at saameget kiender jeg til det Danske Hjerter, at det gruer for dem, der *ikke* engang elsker deres eget *Kiød* og *Blod*, *Brødre* og *Søstre* for Gud og al Verden, saa at vor hiertelige *Dronning*, der ikke med søde Ord og smukke Talemaader, men i "*Gierning* og *Sandhed*" har beviist, Hun elsker alle dem, Hun kan gjøre Barmhertighed imod, at Hun naturligviis inderlig elsker sine egne *Brødre* og betragter hele deres *Færd* i det mildeste Lys, som aabenbare *Kiendsgjerninger* tillade at see den i, det kan kun en haardhjertet *Tydsker*, aldrig i Evighed vi blødhjertede *Danskere* laste, end sige harme os over, saa den *Løgn* er aabenbar af fremmed Oprindelse.

Fremdeles maa jeg, som ingen *Tydsker* er, og kan derfor allermindst faae isinde at opvarte *Danskere* med "rene Fornuftgrunde", hvor Talen er om *Kiendsgjerninger*, ved denne Leilighed oplyse, at det *falske* Rygte om de *Danskes* *Had* til den kiærlige *Dronning*, det er ingenlunde nyt, det er allerede gammelt, og er kun blevet opfrisket og opsminket i denne velbeleilige Tid, da ikke blot *Danskerne* men ogsaa *Tydskerne*, ikke blot de 71store *Bedrifter* men ogsaa de falske *Rygter* har deres *Jubelaar*; det Rygte er netop lige saa gammelt som de *Kiendsgjerninger*, hvormed *Dronningen*, efter sin *Thronbestigelse*, soleklart har beviist sin *Kiærlighed* til *Danskheden*, og sin moderlige Omhu for at opelske, udvikle og klare den netop der, hvor den stod allermeest Fare for at uddøe og vidste slet ikke af sig selv at sige.

Ja, siden *Dronning Caroline Amalie* ikke blot gik udelukkende i *Danske* Kirker, og mest hvor den *ultradanske* Vartoupræst førde Ordet, ikke blot lod sig *Nordens* Myther og *Nordens* Historie foredrage i en snever *Kreds* af *ham*, der gjør alt *Nordisk* til *Dansk* og løfter alt *Dansk* til *Skyerne*, og hader altsaa *Tydskerne*, ikke blot gjorde alt det, men oprettede paa egen *Bekostning*, og pleiede med mageløs kiærlig Omhu, en *Asyl-Skole* under den samme *dansk-gale* Vartoupræsts *Bestyrelse*, en *Skole*, hvor *Alting* var *pæredansk* fra *Top* til *Taa*, hvor de *fattigste* *Danske* *Børn* lærde med *Lyst* at kiende deres *Folk* og *Fæderneland* og *Modersmaal* saa godt som ingen af de rigeste, en *Skole*, som daglig gjenlød og endnu gjenlyder af *Danske* *Kæmpeviser* og *Folkesange*, *Danske* *Ordsprog* og *Fortællinger*, som ellers var stumme, *netop* fra den Tid udspreddes med *Flid* det falske *Rygte*, at *Dronningen* var ilde lidt af *Folket*, af det *Danske* *Folk*, især i *Hovedstaden*, som 72var *Skuepladsen* for *Hendes* mageløse *Folkelighed* og *Opoffrelse* for *Folket*!

Hvor, spørger jeg nu alle kloge *Folk*, undtagen *Tydskerne*, hvor skulde nu saa urimelig falsk et *Rygte* komme fra, ikke først i 1848 men allerede i 1840 og siden *Aar* for *Aar*, *hvorfra*, uden fra *Tydskerne* midt iblandt os, som aldrig har kunnet taale at lugte *Dansk*, som helst aldeles oversaae og foragtede det, men som, naar de tilfældigviis blev lidt bekiendt med den *Danske* *Maade* at tænke, at tale, at synge og at virke paa, maatte hade den af *Hjertensgrund*, fordi den ikke blot er *utydsk*, men i alle *Henseender* *modtydsk*, og maa nødvendig være det, da det *Danske* *Kongerige* og *Danskheden* kun i *Aartusinder* har bestaaet og ene kan bestaae paa *Trods* mod den *Høitydske* *Grundsætning*, at *Danmark* hører naturlig til *Tydskland*, og at *Danskhed* er ikke andet end en *udartet* og *vanartet* *Plattydskhed*, som skal gaae i sin *Moder* igien eller udryddes af *Jorden*!

Og hermed vil vi da lade det grundfalske *Rygte* fare, lade det fare med *Tydskerne* til *Schleswig-Holstein* og til *Høi-Tydskland*, hvor det har hjemme, og hvor det har *Rum* nok til at svinge sig i, og hvor det altid vil

finde aabne Øren, som det soleklareste Beviis paa, hvilke Dyr i menneskelig Skikkelse, til Hverdagsbrug Fæ, og naar vi kommer hvad vi kalder i Aande, da Rovdyr: *Løver, Tigre* og *Ba73silisker* vi *Danskere* er. Ja, dermed vil vi lade det grundfalske Rygte om vort *Had* til Dronningen fare, og saa fordobble vor *Kiærlighed* til Hende, Datteren af Danmarks Kronprindsesse, *Lovise Auguste* den Elskede, Enkedronningen efter Kong *Christian* den *Høimodige*, hvis trofaste Ægtefælle, tro til Døden, Hun var i en heel Menneske-Alder; *Folke-Moderen*, som søgde den Moderglæde, Hun ei fandt paa Borgen, i vore Hytter, i Midten af de Fattiges Børn i Tusindtal, som jublede, naar de saae Hendes milde Ansigt, som vilde hulke naar de saae Hendes Kummer, og som vil synge Hendes Viser og velsigne Hendes Navn for deres Børn, saa Viserne skal lyde og Navnet skinne fra Slægt til Slægt, endog over Dronning *Dagmars*, ved Siden ad *Dannebods!* Ja, det skal være den Danske Gjendrivelse af det Tydske Rygte om vort *Had* til Dronningen og om Hendes *Usikkerhed* iblandt os, og ligesom alle vi *Danske* Skjalde har kappedes om at besynge *Hendes* Livsalighed, der ogsaa uden Throne var *Hjerternes* Dronning, saaledes skal *Danmarks Skjalde* i Fremtiden ofte kvæde sødt vemodig om det ved *Kiærlighed* sønderrevne, men dog ogsaa med *Kiærlighed* vederkvægede og trøstede, og endelig af den dybe uddødelige *Kiærlighed* lægte og forklarede *Danske Dronning-Hjerte*, der giennem Aartusinder slog varmt i "deiligst Vang og Vænge, lukt med Bølgen blaa" og slog sjelden ømmere, slog 74aldrig vissere i noget Bryst end i Dronning *Caroline Amalies!*

Den Danske Konge og de Tydske Forrædere.

Da vi, ved vor nærværende Konges Thronbestigelse, læste et Brev med hans Underskrift, hvori der stod, at Kongen af *Danmark* elskede *Tydskerne ligesaa høit*, som han elskede *Danskerne*, og det netop de Tydskere, der alt i en Række af Aar aabenlyst havde *forhaanet* Alt hvad der var *Dansk*, og erklæret det for deres faste Forsæt, ved første givne Leilighed, ei blot selv at løsrive sig fra al venlig Forbindelse med *Danmark*, men at gjøre *Danmark* den uslukkelige Skam og den ubodelige Skade at slæbe alle de Slesvigske *Danskere* bagbundne med sig midt ind i det Tydske Forbund, og der optugte dem til at *hade* deres *Danske* Fæderneland og *foragte* deres *Danske* Modersmaal; see, da vidste vi, Gud skee Lov! alle, at det var ikke mueligt, men da følte vi ogsaa dybt, at det var uhyre *sørgeligt*, ja, truede det ældgamle *Danske* Kongerige med Undergang, det *Danske* Modersmaal, Folkeliv og Folkenavn med en skammelig Udslettelse af Jorden og af Historien, at vor ny Konge, skiøndt selv *grunddansk*, havde ved sin Thronbestigelse 75fundet sig omgivet, omringet og omvundet af *Raadgivere*, der langtfra at kunne have det Danske Folks Tillid, maatte staae for os, som den Danske Sags *Forrædere*, om de end maaskee i deres egne og deres Tydske Venners Øine stod som Helte, Martyrer, Helgene og Skytsengle.

Hvordan det *Danske Hjerte* herved blev tilmode, det brød naturligviis Tydskerne og deres Venner sig ligesaa lidt om, som naar et Barn græder fordi man tager Ranglen fra det, men jeg var nødt til at bryde mig om det, thi jeg følte i mit eget Bryst, det var nær ved at briste, og jeg saae derhos klart, at, for menneskelige Øine, som kun see paa det Rimelige, havde dette mageløs ømme Moderhjerter nu heller ikke meer i Verden at gjøre end at briste.

Da jeg troer paa en *Gud*, som igrunden kun seer paa *Hjertet*, og kan gjøre Alt hvad Han vil, saa fortvivlede jeg naturligviis ikke om *Danmarks Redning* ogsaa af denne *Livsfare*, men Livsfaren var dog saa nær, saa øiensynlig, og for menneskelige Øine saa uundgaaelig, at jeg aldrig har følt større Pine ved at sidde stille og slet ingen Ting at gjøre, end i hine Mørkets og Sorgens uforglemmelige Dage.

Hvi jeg, desuagtet, ikke rørde mig offentlig, uden hvor jeg havde det *evige* Riges Ord at føre, det kom af den *Tvivlraadighed*, hvori jeg befandt mig, ikke om *hvad* der nærmest var for *Dansken* at gjøre, 76men om *hvorvidt* jeg kunde stille mig i Spidsen uden derved at skade den Sag, jeg vilde gavne.

Jeg saae nemlig strax, at det Bedste, der kunde gøres, og, naar Himlen vilde føie, kunde bidrage uberegnelig til *Danmarks* og *Danskhedens Redning* i alle Maader, det var et *Opraab* til alle *Danske Mænd* og *Kvinder* i hele Riget om at forene sig til et Selskab, der bar det *Danske* Navn, og satte sig aabenlyst det eneste, folkelige, fredelige og uskyldige Øiemed, paa alle skikkelige Maader at vække styrke og klare den *Danske* Fædernelands-Kiærlighed og folkelige Bevidsthed. Saasnart nemlig et saadant *Opraab* skedte fra Mænd, der havde Folkets Tillid, da var jeg sikker paa, at den *Danske Grundfølelse* vilde strax drive Mænd og Kvinder i Tusindtal ind i det *Danske Selskab*, og da havde *Danskheden* aabenbar vundet en Stilling, *hvorpaa* de nærmeste *Tydskere* maatte have seet, at aldeles "usammenhængende" var dog det *Danske* Folk endnu ingenlunde, og *hvorfra* *Danskheden* kunde gjort sig giældende baade *opad* og *nedad*, og til *alle Sider*, ganske anderledes kraftig og levende end ved utallige Underskrifter paa hvilket som helst Papir, og ganske anderledes rolig og folkelig, end ved den mindst farlige af alle *haandgribelige* Bevægelser som man, for en Feils Skyld, kalder "Demonstrationer."

Da jeg imidlertid hverken er eller har nogensinde villet være enten *Partimand* eller *Partihøvdning*, 77og

derhos aldrig har villet eller kunnet dølgge, at jeg er christelig Præst og nordisk Skjald, saa er min Stilling, trods al dens Folkelighed, dog saa besynderlig *eremitisk*, at hvor det giælder om *øiebliklig giennemgribende* Virkning paa Folket, maa jeg være ligesaa tvivlraadig, som jeg i alle andre Henseender er sikker i min Sag.

Under denne piinlige Tvivlraadighed overraskedes jeg, saavel som hele Verden, af den *Franske Omvæltning*, som jeg først havde ventet efter Ludvig Philips *Død*, og havde aldrig tænkt, skulde vælte en stor Steen fra mit *Danske Hjerte*, men det gjorde den dog, thi nu saae jeg strax, at for det *Værste*, for Danmarks *Forraadelse* til Tydskland, kunde jeg nu omtrent være rolig, da hverken Slesvig-Holstenerne nu længer vilde kunne skjule Skalken, eller selv det *Tydskeste* Ministerium lettelig vove at kaste *Danmark* i deres Arme.

Hvad jeg derimod ikke forudsaae, og hvad neppe nogen uden Forsynet kunde forudsee, var, at det skulde gaae Slag i Slag med Opløsningen af den Haardeknode, som sex Aarhundrede har været om at binde, og at *Omsvinget* hos os, skiøndt farligt nok, skulde være længere fra *Omvæltning* end ellers nogensteds under Solen, saa allerede nu staaer vor *Danske* Konge med aabenbaret Kiærlighed i Spidsen for sit trofaste *Folk*, og allerede nu er den store *Danske Forening* 78igrunden stiftet, saa at sige, paa *Opraab* fra de Slesvig-Holsteenske aabenbare *Oprørere*.

Jeg har nu vel aldrig været kortsynet nok til at overse, hvad Slesvig-Holstenerne har i *Ryggen*, og jeg kan umulig være letsindig nok til at tænke, at der til et *Folks Gienfødelse* ei behøvedes andet end en fortvivlet *Dødskamp*, saa jeg maa nødvendig, hvad end Kiøbenhavnerne tænker og siger, blive ved, som en *fribaaren* Sællandsfar, at indskærpe mine Landsmænd paa begge Sider ad Beltene, at Faren, *Danmarks* og *Danskhedens* Fare, er endnu langt fra at være overstaaet, *Danskernes* Fred og Frihed er langt fra at være vundet blot ved Slesvig-Holstenernes Nederlag og Rendsborgs Gientagelse, som jeg, med alle *Danske* Kiøbenhavnere, sikkert forventer, men just derfor maa jeg ingenlunde fortie, at der dog ogsaa i mine Øine er gjort et *Kæmpeskridt* fra Afgrunden, paa hvis Rand Danmarks Rige, og dermed Danskhedens eneste Fodfæste, ravede. Ja, det er et *Kæmpeskridt*, hvorved *Kongen* og *Folket*, der sjelden stod saa langt fra hinanden, som for en Maaned siden, allerede nu staae hinanden saa nær, som neppe i flere Aarhundreder, et *Kæmpeskridt*, hvorved *Kongens Raadgivere*, der længe stod bag Hans Ryg, som det store Skiærmbræt, er kommet til at staae for *Hans* og for *Folkets* Aasyn, ansvarlige til begge Sider, baade for *Raad* og *Daad*; og endelig et *Kæmpeskridt*, hvorved det Kiøbenhavnske *Tyd79sker*, som traadte vore Børn paa Nakken og holdt Riset til deres Mund at kysse, nu er kommet til at staae i *Gabestokken*, saa vore Børn frit kan, som de lyster, lege Skolemester med det, eller pege Fingre ad det!

Slesvig-Dansk Minde-Sang.

Mel. Saa kæmped de Helte af anden April.

- 1 **K**ong *Vermund* den Gamle, af Alderdom blind,
Men klog paa de fremfarne Dage,
Ved *Eideren* sad med Bekymring i Sind,
Han sørged for *Uffe* hin *Spage*.
- 2 Han havde ei meer end den eneste *Søn*,
Og ham kaldte Alle den *Dumme*,
Et Mandigheds Ord, som han nemmed iløn,
Var dog faret ud af den *Stumme*.
- 3 Og *Uffe*, han stod nu mod *Tydskere* to
I Holmgang, hvor *Eideren* strømmer,
Og *Vermund* den *Gamle*, han græd og han loe
Som Barnet, der underfuldt drømmer!
- 4 Den Gamle, han sad paa den *yderste Kant*
Af *Dannemarks* Rige det gæve,
Og det var hans Forsæt, om *Tydskerne* vandt,
Han vilde det ei overleve!
- 5 Han hørde det fløite i Luften som *Stær*,
Han hørde det knitre som *Lynet*,
Da kiendte han *Skræp*, sit opgravede *Sværd*,
Trods Skaden, han havde paa *Synet*.

- 6 80Velkommen igien fra de Døde! sa'e han,
Og indad sig flytted en Tomme,
Han tænkte: skiøndt ei paa den yderste Rand,
Tidsnok kan i Graven du komme.
- 7 Han hørde det fløite i Luften paany,
Han hørde det knittre som Lynet,
Da sprang han fra Tue, da kvad han i Sky:
Nu Sagnet hos mig gaaer for Synet!
- 8 Nu Tydskerne begge laae døde som Sild,
Og *Uffe* stak Sværdet i Skede,
Og Rygtet om Seiren, det foer som en Ild
Fra *Eider* i Nør over Hede!
- 9 Og *Dannemark* jubled fra Hav og til Hav,
Saa Bladet sig underlig vender,
Og *Uffe* til Thronen, som *Frode* til Grav
Hans *Bondemænd* bare paa Hænder!
- 10 Saa gik det ved *Eider* i ældgammel Tid,
For lang er med *Tydsken* vor Trætte,
Og der immer saa, naar os Lykken er blid,
Med *Tydsken* vi komme tilrette!

Det slaaer nu lykkeligviis lige til, at *gamle Vermund* alt (jeg mener den glædelige *niende April*) har hørt Lyden af *Skræp* første Gang, saa vi tør vente, den høres ogsaa snart *anden* Gang!